

Nr 288

Av herr **Ståhl**, om införande av beslutsmotivering i administrativa utslag.

I en framställning till Konungen den 23 december 1960 föreslog justitieombudsmannen med anförande av en ingående och tungt vägande motive-ring en "partiell reform inom ramen för gällande förvaltningsförfarande i syfte att vinna ökat administrativt rättsskydd genom införande av en allmän regel om principiell skyldighet att i beslut angiva de skäl, å vilka be-sluten grundas". I anledning av denna framställning väcktes vid 1961 års riksdag en motion, II: 61 av hrr Nyberg och Braconnier, för att på nytt aktualisera denna utomordentligt betydelsefulla rättssäkerhetsfråga. Utskot-tet hänvisade med anledning av denna motion till förestående remissbehand-ling av JO:s framställning och avstyrkte därför motionen. Sedan dess har frågan inte föranlett vidare åtgärd. Däremot har vid upprepade tillfällen i pressen rests krav att förslaget snarast borde genomföras.

Önskemålet om beslutsmotivering även i domar av administrativa instan-ser är så gammalt och ur rättssäkerhetssynpunkt så grundläggande, att nå-gon motivering eller historik utöver vad JO i sin skrivelse av 1960 anført icke erfordras. Det räcker att därvidlag hänvisa till JO:s redogörelse till 1961 års riksdag, där inlagen finns återgiven in extenso.

Den som så gott sig göra låter sedan dess sökt följa den praxis som un-der senare år tillämpats vid administrativa domar kan med tillfredsställelse konstatera, att en viss förbättring på åtskilliga håll har inträtt. Det är självfallet inte alltid i praktiken lätt att utförligt och exakt motivera varför t. ex. en länsstyrelse anser sig icke böra häva ett tidigare beslut om kör-kortsindragning, eftersom det ofta beror på rent personliga egenskaper hos den klagande. Icke förty måste det sägas vara en allvarlig brist i rättssä-kerheten att vederbörande i ett sådant fall inte erhåller nöjaktigt besked utan endast en lakonisk underrättelse, att vederbörande myndighet inte funnit skäligt, möjligt eller lämpligt. Medan vissa myndigheter verkligen sökt att tillämpa en förbättrad praxis, är det tyvärr också uppenbart, att andra administrativa myndigheter fortfarande inte gör sig besvär att ut-forma en motivering utan finner det bekvämare att enbart uttala sin dom. Detta är och förblir under inga förhållanden godtagbart i ett rättssam-hälle En förändring av det slag som JO i sin ovannämnda framställning angivit måste sägas vara i hög grad påkallad för tillgodoseende av elemen-tärt medborgerligt rättsskydd. Saken är därför också brådskande. Som ett

minimikrav framstår därvid genomförande snarast möjligt av det förslag i denna del som besvärssakkunniga framlade i sitt betänkande av 1964, där det heter: "Beslut skall vara så avfattat, att avgörandets innebörd tydligt framgår. I den mån det icke av särskild anledning finnes obehövt eller olämpligt, skall beslut innehålla de skäl, på vilka avgörandet grundas." Besvärssakkunnigas betänkande har varit remissbehandlat men icke för- anlett någon lagstiftningsåtgärd. Denna viktiga fråga är alltså i olika av- seenden så grundligt beredd att beslut nu utan tidsutdräkt kan fattas.

Med hänvisning till det anförda föreslås riksdagen besluta, att hos Kungl. Maj:t hemställa om åtgärder för införande snarast möjligt av beslutsmotivering i administrativa utslag.

Stockholm den 25 januari 1966

Manne Ståhl